

Vieną dieną seneliukas sutiko būrį vaikų. „Ką čia skaitai?“ – ėmė klausinėti jį. „Ar tu visada skaitai? Kiek tu knygų perskaitai?“ – smalsavo. O viena maža mergaitė paklausė: „Kiek tu knygų parašai?“

Apie knygų rašymą seneliukas nebuvo pagalvojęs, todėl mergaitės klausimas jį užklupo netikėtai. O mergaitė padavė jam pieštuką ir pasiūlė: „Tu rašyk, mes norim tavo istorijų“.

Parėjo namo seneliukas ir susimąstė. Net naktį negalėjo užmigti – tiek įvairiausių minčių atsirado galvoje.

Atrodė, kad tos mintys tik ir laukė šio pasiūlymo – istorijos patios ėmė iš kažkur rasti ir jau nebedavė jam ramybės.

Kėlėsi seneliukas iš lovos nesulaukęs aušros, čiupo mergaitės įduotą pieštuką, popieriaus skiautę ir ėmė rašyti. Rašė jis ramiai, lengvai, net nepastebėjęs, kaip vakaras atėjo.

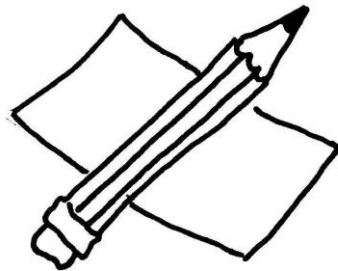

Vakare pas seneliuką užsuko vaikų būrys – jie klausė jo parašytų istorijų, juokėsi, verkė ir vėl juokėsi – tokių gerų pasakojimų jie dar nebuvo girdėję.

Seneliuko istorijos buvo trumpos, kaip šypseną, bet jų užteko ir šiai, ir kitai dienai.

Monika S.K.

PASIŪLYMAS

Nuo tos dienos seneliukas, eidamas pasivaikščioti, nešasi ne tik knygą, bet ir popieriaus su pieštuku.

Kai tik istorija atkeliauja į seneliuko galvą, jis ją tuoj pat pieštuku užrašo.

O vakarais jis pasakoja istorijas vaikams, kurie vis dar ateina jų paklausyti. Nors dabar ir patys vaikai, seneliuko istorijų įkvėpti su knygomis vaikšto, bibliotekos lobynus tyrinėja.

Vieną iš seneliuko istorijų ir tau galiu pasiūlyti.

Klausyk:

„Kartą viename miestelyje gyveno senas senas seneliukas...“

(toliau skaityk nuo pradžios, nes čia pasaka be pabaigos!)

